

نگاهی تطبیقی به جهاد و تروریسم، راهکاری برای خنثی کردن تهمت تروریستی به جنبش‌های مقاومت

نگاهی تطبیقی به جهاد و تروریسم، راهکاری برای خنثی کردن تهمت تروریستی به جنبش‌های مقاومت

دکتر عباس اخوان ارمکی

چکیده

از آنجا که استکبار جهانی به سرکردگی آمریکا با تهمت‌های ناروا به جنبش‌های مقاومت فلسطین، این گروه‌های جهادی را تروریستی معرفی می‌کند، همچنین؛ با توجه به اینکه تبیین‌های متفاوت از میانی نظری و مفهومی تروریسم منجر به شکل‌گیری رفتارها، راهبردها و سیاست‌های متفاوت در جهان شده، تا جایی که باعث اختلافات زیادی در خصوص مصادیق افکار تروریستی شده است. این سوال مطرح می‌شود، تروریسم و جهاد از دیدگاه اسلام چه تفاوت و چه شباهت‌هایی دارند و آیا اعمال جنبش‌های مقاومت فلسطین، تروریستی است؟ در این تحقیق که با روش پژوهش کیفی مبتنی بر رویکرد توصیفی و تحلیلی انجام شده است، سعی کرده‌ایم با بررسی متون اسلامی به این سوال پاسخ دهیم. یافته‌های تحقیق نشان می‌دهد، عملیات جنبش‌های مقاومت فلسطین علیه اسرائیل، جهاد اسلامی است و در روش و ماهیت هیچ‌گونه سنخیتی با تروریسم و اقدامات تروریستی ندارد.

واژگان کلیدی: تروریسم، جهاد، جنبش‌های مقاومت.

مقدمه

تا قبل از سال 1967م مبارزه ملّت فلسطین علیه رژیم صهیونیستی اسرائیل به صورت پراکنده و به موارد خاص منحصر می‌گشت. نیروهای انقلابی فلسطینی هم که اغلب از اعضا و طرفداران اخوان المسلمین بودند،

محور فعالیتشان مسائل اجتماعی و فرهنگی بود و کمتر به عملیات مسلحانه می‌پرداختند. لذا؛ جوانانی که خواستار اقدام انقلابی و مبارزه مسلحانه بودند، به دنبال فرصتی می‌گشتند، تا از این جنبش کناره‌گیری کنند. شکست ناصریسم و ناکامی استراژی برخوردار نظامی با رژیم اشغالگر قدس در سال 1967م از یک طرف و ناتوانی اخوان المسلمین در عرصه راه حلی برای نجات فلسطین و نابودی رژیم صهیونیستی از طرفی دیگر دو عامل مهم باعث شکل‌گیری، توسعه و تجدید حیات گروه‌های چریکی در فلسطین گردید.

بنابراین، ساختار سازمان یافته‌ای که بتواند عرضه‌کننده و راهبر در حال رشد فلسطینی‌ها باشد، کاملاً احساس می‌شد. به این ترتیب جنبش مقاومت فلسطین که در سال‌های نخستین از محبوبیتی خاص برخوردار شده بود، عده زیادی از جوانان فلسطینی را با انگیزه آزادسازی وطن و اتکا به افراد خودی و انجام دادن عملیات چریکی علیه نیروها، تجهیزات، تأسیسات و منافع اسرائیل جذب کرد. از آن زمان گروه‌های مختلفی برای آزادسازی فلسطین و نابودی رژیم اسرائیل ایجاد شد.

جنبش‌های مقاومت فلسطین را می‌توان به سه دسته تقسیم بندی کرد:

1. گروه مقاومت اسلام سنتی که جماعت اخوان المسلمین نمونه بارز آن است. این گروه عقیده دارند که نبرد برای فلسطین، پس از ایجاد تحوّل اسلامی در فلسطین و پس از ظهور جریان اسلام‌گرایی در منطقه و بازگشت به اسلام آغاز می‌شود. پس از آن مردم به جهاد دعوت خواهند شد. این گروه دین‌گرا هستند و به ابعاد تربیتی اسلام، آداب مذهبی و عبادت بیشتر توجه می‌کنند (خسرو شاهی، 1370: 149).

2. گروه دوم جهادی؛ که نمونه بارز آن جنبش جهاد اسلامی و جنبش حماس هستند. این سازمان‌ها مسئله فلسطین را مسئله محوری جنبش اسلامی در داخل و خارج از فلسطین می‌دانند و عقیده دارند که مشکل فلسطین، نه ملی و نه ناسیونالیستی است، که فقط به عرب‌ها مربوط باشد. بلکه این موضوع به کل امت اسلام تعلق دارد. از دیدگاه این گروه‌ها مشکل آزادی فلسطین که منجر به نابودی اسرائیل می‌شود، فقط جهاد است. این گروه‌ها مبارزه مسلحانه را روشی قاطعانه برای مبارزه با صهیونیسم می‌دانند؛ لذا؛ حماس معتقد است راه حلی برای فلسطین جز جهاد وجود ندارد و جهاد بر هر مسلمانی واجب عینی است، مقاومت در برابر رژیم اشغالگر با تمامی ابزارها و راهکارها حق مشروع و مسلم ملت فلسطین است که ادیان آسمانی و عرف و قوانین بین‌المللی آن را به رسمیت شناخته است و در رأس آن نیز مقاومت مسلحانه قرار دارد که گزینه‌ای راهبردی برای دفاع از اصول و بازپس‌گیری حقوق ملت فلسطین است.

3. جریان سومی هم وجود دارد، که برخی از مواضع دو گروه بالا را با هم جمع کرده است. نمونه بارز آن

حزب آزادی بخش اسلامی است. این گروه مسئله فلسطین را قضیه محوری می‌داند و عقیده دارد، نابودی رژیم صهیونیستی باید با استناد به روش‌های دینی انجام شود (جمعی از نویسندگان، بی تا: الحركات اسلامیه فی لبنان: 177).

آنچه مسلم است جنبش‌های مقاومت، آزادی فلسطین را سر لوح کار خویش قرار داده و عقیده دارند، منتهی راه و رسیدن به این مقصد از طریق جهاد امکان پذیر است.

اهمیت موضوع

از آنجا که استکبار جهانی به سرکردگی آمریکا با تهمت‌های ناروا به جنبش‌های مقاومت فلسطین، این گروه‌ها را تروریستی معرفی می‌کند و این سمپاشی‌ها به جایی رسیده که حتی گروهی از مسلمانان هم باورشان شده است که جنبش‌های مقاومت تروریست هستند، همچنین؛ تبیین‌های متفاوت از مبانی نظری و مفهومی تروریسم منجر به شکل‌گیری رفتارها، راهبردها و سیاست‌های متفاوت در خصوص آن گشته تا جایی که اختلافات عمده‌ای در خصوص مصادیق سازمان‌های تروریستی، افکار تروریستی و اقدامات تروریستی شده است.

با توجه به مجموعه این عوامل دو هدف عمده برای تبیین مبانی نظری و مفهومی تروریسم از آن متصور است؛ هدف اول ایجاد منطق عمل و تعیین عناصر شناختی است.

هدف دوم به ایجاد یک گفتمان فکری در خصوص تروریسم بازمی‌گردد. که می‌تواند به یک گفتمان با نفوذ تبدیل شود و از این طریق تهمت‌های ناروای استکبار خنثی کرد.

سوال‌های تحقیق

1. تروریسم و جهاد از دیدگاه اسلام چه تفاوت و چه شباهت‌هایی دارد؟

2. جنبش‌های مقاومت فلسطین چه اهدافی دارند؟

2. آیا اعمالی که جنبش‌های مقاومت برای آزادی فلسطین انجام می‌دهند، تروریستی است؟

تطبيق

تطبيق به معنای، مقابله، مقایسه، مطابقت و برابر ساختن دو چیز با یکدیگر است (معین، 1368: ج2، 216).

جنبش مقاومت

جنبش مقاومت اسلامی، جنبش آزادی بخش، مقاومتی، ملی فلسطینی و اسلامی است که هدفشان آزادسازی فلسطین و مبارزه با پروژه صهیونیسم است و مرجعیت آن در خاستگاه ها، اهداف، ابزارها و فعالیت هایش اسلام است.

تروریسم

اولین تعریف از تروریسم در سال (۱۹۳۷) توسط جامعه ملل ارائه شد. در این تعریف، تروریسم به تمام اعمال مجرمانه علیه یک دولت و به قصد ایجاد وضعیت رعب و وحشت در اذهان اشخاص خاص یا گروهی از افراد و یا عموم مردم اطلاق گردیده است (خانباری، 1383: 43). این تعریف در چارچوب تلاش برای ایجاد یک کنوانسیون بین المللی برای ممانعت و مجازات تروریسم و در پی ترور پادشاه یوگسلاوی و وزیر خارجه وقت فرانسه ارائه گردید. اما در نهایت این کنوانسیون به تأیید اعضاء نرسید و کنار گذاشته شد.

تعریف کلی که می‌توان از تروریسم ارائه کرد عبارت است از: هر گونه اقدام یا تهدید خشونت آمیز، صرف نظر از اهداف و انگیزه ها که برای پیشبرد یک برنامه جنایی فردی یا گروهی انجام گیرد و به دنبال ایجاد وحشت در مردم، ایجاد ترس به واسطه آسیب رساندن به آن ها، یا به خطر انداختن زندگی، آزادی یا امنیت یا به دنبال آسیب رساندن به محیط زیست، تأسیسات و دارایی های عمومی و خصوصی و یا اشغال آن ها و یا به دنبال به خطر انداختن منافع ملی باشد، تروریسم نامیده می‌شود.

جهاد

جهاد در لغت از ریشه «جَهَد و جُهد» به معنای مشقت و زحمت و همچنین، به معنای توان و طاقت آمده

صاحب قاموس در باره جهاد آورده است: «اصل کلمه جهاد از «جهد» (به فتح جیم و ضم آن) است و به معنای تلاش توأم با رنج و زحمت می‌باشد. جهاد مصدر باب مفاعله و به معنی بسیار تلاش کردن می‌باشد و نیز اسم است به معنی جنگ. جنگ را از آن جهت جهاد گویند که تلاش توأم با رنج است.» (فرشی، 1384: ج2، 77).

صاحب جواهر در تعریف اصطلاحی جهاد نوشته است: «الجهاد بذل النفس و المال و الوسع فی اعلاء کلمة الاسلام و اقامة شعائر الايمان» (نجفی، 1363: ج21، 3) جهاد بذل جان و مال و توان در راه اعتلای اسلام و برپادشتن شعائر دین است.

تروریسم از دیدگاه اهل سنت

در کتاب هایی که از سوی اهل سنت در خصوص تروریسم نگاشته شده و یا بخشی از مسائل آن در باره تروریسم است، چند محور اساسی مورد توجه نگارندگان آن ها بوده است. محور اصلی که بخش قابل توجهی از مطالب را تشکیل می‌دهد بررسی لغوی و اصطلاحی ریشه کلمه تروریسم در لسان عرب است که به «ارهاب» ترجمه گردیده است.

«الحویق» تاریخ بکارگیری واژه ارهاب را همزمان با انقلاب فرانسه و با توصیف حکومت نظامی آن کشور می‌داند. وی معتقد است این واژه در غرب و بیشتر برای توصیف مبارزه علیه حکومت به کار گرفته شد و آنان تروریست لقب گرفتند.

ناگفته نماند که هیچ واژه ای به اندازه واژه ارهاب مورد اختلاف نبوده است. اگرچه پیرامون ارهاب قوانین زیادی وضع گردیده و از جمله قضایای موضوعه حقوقی و قانونی تعریف شده است، ولی این واژه بیشتر به ابزار تبلیغاتی برای دشمنان و نوعی ارهاب فکری و فرهنگی تبدیل یافته است (الارهاب و الغلو، عبدالرحمن بن معلا الحویق، 12).

الحویق انطباق واژه ارهاب - که در قرآن کریم نیز آمده است - به تروریسم را انطباقی ناصحیح می‌داند و در همین خصوص مطالبی را عنوان داشته است. وی معتقد است علی رغم نصوص فراوان وارده در کتاب الهی از زبان رسول خدا 0 که اصطلاح ارهاب را به روشنی تفسیر و تبیین می‌نماید، کمتر به این

منابع برای تبیین اصطلاح ارهاب مراجعه شده است. در همین رابطه پژوهشگران معاصر معتقدند بین کلمه رهب که ارهاب از آن مشتق گردیده و معنی دقیق و چگونگی استعمال آن هیچ سنخیتی وجود ندارد، لذا؛ فاصله بسیار زیادی بین مقصود شارع و این گونه برداشت ها به چشم می‌خورد.

چنانچه پژوهشگران در پژوهش کلمه رهب در آنچه که از آن مشتق شده و در کتاب و سنت دقت می‌کردند به معنای دقیق و ظریفی دست می‌یافتند از جمله خوف از خداوند تبارک و تعالی در زمینه عبادات قلبی و اعمال شرعی که خداوند در قرآن می‌فرماید: P يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ كُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ 0 (قرآن، سوره بقره، آیه ۴۰).

و باز در آیه دیگر شاهد هستیم خداوند در ستایش انبیاء b می‌فرماید: P إِنَّ نَزَّهْتُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ 0 (قرآن: سوره انبیاء، آیه ۹۰)

و از جمله دعایی که از پیامبر بزرگوار اسلام 0 نقل شده است: «رب اجعلنی لک شکاراً، لک ذکاراً، لک رها باً» (الترمذی، 1387: ج 13، 154).

همچنین، جمع آوری نیرو برای ارهاب و ترساندن دشمنان خداوند و دشمنان مؤمنین از جمله اموری است که مسلمان ها شرعاً به آن توصیه شده اند. زیرا در این امر تحقق مصالح و دفع مفسد نهفته است. خداوند تبارک و تعالی می‌فرماید: P وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ 0 (قرآن: سوره انفال، آیه ۶۰).

ایجاد ترس در دل کسانی که در فکر جنایت و تعدی نسبت به دیگران هستند و پیشگیری از اقدامات جنایتکارانه آنها نه تنها به هیچ وجه مذموم نیست، بلکه ارهابی پسندیده و مطلوب است که امنیت جامعه متوقف بر آن باشد.

معانی اخذ شده از ماده رهب در نصوص همگی از این سنخ می‌باشد و اما معانی اقدامات ناپسند از جمله تعدی به مردم و جرائم عمومی و خصوصی، الفاظ و اصطلاحات و احکام خاص خود را دارد.

دکتر «الصرهید الحربی» با استناد به ابن فارسی معتقد است کلمه ارهاب که از فعل ثلاثی رَهَبَ، یَرَهَبُ گرفته شده است در دو معنی به کار گرفته شده است: (مطیع الدین بن دخیل □ الصرهید الحربی، حقیقه الارهاب: المفاهیم و الجذور، ص 4، به نقل از تروریسم شناسی، عبدا □ خانی). یکی از معانی دلالت بر خوف دارد و دیگری بر ناپیدا و پنهان شدن و سبک شدن. (دقه و خفه)

الصرهید الحربی با بررسی تعاریف مختلف از ارهاب به بررسی دسته بندی آن پرداخته و نتیجه گیری خود را ارائه بیان فرموده است. وی در این خصوص تعاریف را در دو دسته کلی قرار داده. دسته اول ارهاب را به خشونت و تجاوز معنا کرده اند و دسته دوم ارهاب را به ایجاد ترس و وحشت معنا نموده اند. بر این اساس ملاحظات ذیل قابل توجه است:

1. تعاریفی را که دسته دوم از ارهاب ارائه داده اند، بر تعریف لغوی لفظ ارهاب استوار بوده و تعاریف دسته اول را نادیده می‌گیرد. طبق تعاریف دسته دوم مراعات معنی لغوی در تعریف اصطلاحات بر عدم مراعات آن ترجیح دارد.

2. برخی از تعاریف هدف از ارهاب و اعمال ارهابی را شامل کلیه اعمالی می‌دانند که خشونت و ایجاد رعب و وحشت را توأماً شامل می‌گردد.

3. برخی نیز پیرامون ارهاب گفته اند، که عموماً از سوی گروه ها و دسته جات سازماندهی شده صورت می‌گیرد.

از خلال آنچه گفته شد مشخص می‌گردد که ارهاب بر سه پایه استوار است:

1. اعمال معین و مشخصی که برخی آن را خشونت و برخی دیگر آن را رعب و ترس نام گذارده اند.

2. ارهاب به دنبال هدف و مقصد مشخصی می‌باشد که از جمله آنها می‌توان به سرنگون کردن حاکمیت موجود و رسیدن به حاکمیت یا تحت سلطه در آوردن جامعه اشاره کرد.

3. جمعیت و گروه سازماندهی شده ای هستند که تمامی تلاش خود را برای رسیدن به اهداف تعیین شده بکار می‌گیرند.

از نظر الصرهید الحربی تعریفی که عناصر سه گانه فوق را داشته باشد دقیق ترین تعریف از ارهاب است. بر این اساس وی تعریفی به شرح زیر از ارهاب ارائه می‌دهد: « ترس و وحشتی را که گروهی سازماندهی شده در سطحی وسیع یا محدود با بکارگیری خشونت یا تهدید در جهت رسیدن به اهداف غیرمشروع در جامعه ایجاد می‌کند» (مطیع الدین بن دخیل [الصرهید الحربی، حقیقه الارهاب: المفاهیم و الجذور، ص ، نقل از تروریسم شناسی، عبدا [خان‌ی11).

تروریسم از دیدگاه شیعه

در ادبیات فقه شیعی واژه ای به نام تروریسم وجود ندارد. این اصطلاح وارداتی است. با این وجود در منابع مکتب تشیع و آراء فقها برخی مفاهیمی هستند که با مفهوم تروریسم شباهت دارند و یا چنین برداشتی از آن ها شده است. این واژه ها «ارهاب»، «محاربه»، «فتک و اغتیال» و «بغی» هستند که به طور خلاصه هر یک بررسی می‌شود.

محاربه

برخی فقهای اسلامی معتقدند واژه «محاربه» که مصداق مفسد فی الارض است از واژگانی است که با واژه تروریسم شباهت زیادی دارد. محارب و محاربه از ماده «حرب» به معنای جنگ مشتق گردیده است. لذا؛ محاربه یعنی؛ جنگ طلبی می‌باشد.

صاحب «جواهر» محارب را کسی می‌داند که سلاح خود را برای ترساندن مردم بیرون بکشد و یا آن را حمل نماید (نجفی، 1363؛ ج 4، 564). امام خمینی (ره) نیز معتقد است محارب کسی است که سلاح خود را بیرون بکشد و یا برای ترساندن مردم و ایجاد فساد روی زمین مجهز نماید (خمینی، 1362؛ ج 2، 492).

طبق این تعاریف در ترساندن مردم، مراد از مردم (ناس) مطلق مردم - مسلمان و غیرمسلمان - می‌باشد. بنا براین اگر فعل مورد نظر منجر به ترساندن یک غیرمسلمان نیز بشود، فرد یا افراد مذکور محارب محسوب می‌شوند. البته برخی از فقها جغرافیای اطلاق این واژه را دارالاسلام می‌دانند. یعنی؛ اگر کسی با اسلحه یک مسلمان و یا کافر را در دارالاسلام بترساند، «محارب» محسوب می‌شود (شکوری، 1377؛ 199).

در صدور جواز محاربه به یک اقدام و فعل فرد یا افراد، فرقی بین سلاح گرم و سرد وجود ندارد. بنابراین، در صورتی که ایجاد وحشت و رعب در میان مردم و افساد روی زمین ملتزم آن باشد، آن اقدام محاربه محسوب نمی‌شود. واژه محاربه یکی از مهم ترین شاخصه های مفهوم تروریسم یعنی؛ وحشت انگیزی در جامعه و مردم را در خود دارد. اما معیارهای دیگر مانند انگیزه سیاسی داشتن و اینکه الزاماً در اقدام تروریستی هدف عملیاتی هدف اصلی نمی‌باشند را در خود ندارد. بر این اساس به کسانی که با شرارت و سرقت از طریق راهزنی نیز اقدام به ایجاد وحشت نماید محارب اطلاق گردیده است.

بنابراین، در محاربه انگیزه عموماً انگیزه های عمومی و یا حداقل غیرسیاسی است. لذا؛ نمی‌توان واژه محاربه را یک واژه نزدیک به تروریسم دانست.

البته در اینجا کاملاً مشخص است، دهشت انگیزی از نظر اسلام و آراء فقهای اسلامی چقدر اهمیت دارد، زیرا نفس دهشت انگیزی است که عامل یک اقدام را در چارچوب مفسد فی الارض و محارب قرار می‌دهد و بر این اساس شدیدترین مجازات ها مانند: قتل، زدن دست و پا و تبعید برای آن در نظر گرفته شده است.

شاخصه های مفهوم محاربه با مفهوم تروریسم در بعضی موارد کاملاً مشابه است. دهشت انگیزی و خشونت محور بودن دو شاخصه کاملاً مشترک در معناسازی تروریسم بر اساس رویکردها و گفتمان های بین المللی از تروریسم می‌باشد. با این وجود یکی از شاخصه های تروریسم «انگیزه سیاسی داشتن» است. در حالی که در اینجا بر داشتن انگیزه سیاسی تأکید نگردیده است. هر چند با طرح انگیزه های عمومی به این شاخصه تروریسم نزدیک شده، اما همین امر موجب شده تا در قانون مجازات اسلامی قطاع الطريق نیز در مجموعه محاربه قرار گیرد. البته چنانچه قطاع الطريق ماهیتاً شاخصه عمومی بودن را داشته باشد به اقدام تروریستی نزدیک نمی‌شود. برای مثال؛ عملیات های مسلحانه عبدالمالک ریگی و گروه وی بخش عمده ای از آن قطاع الطريق بوده است؛ اما جنبه شخصی نداشته است. بنابراین، به علت داشتن دیگر شاخصه ها در زمره محاربه قرار می‌گیرد و از سوی دیگر تقریباً همه شاخصه های یک اقدام تروریستی به مفهوم رایج آن را نیز در خود دارد. نتیجه آنکه، بخشی از مصادیق قطاع الطريق در مجموعه مصادیق اقدام تروریستی قرار دارد. اما برخی مصادیق با وجود آنکه شاخصه های محاربه را دارد اما به علت شاخصه «عمومی بودن» - که الزاماً سیاسی بودن نیست، هر چند الزاماً شخصی محور نیز نمی‌باشد - در چارچوب مصادیق اقدام تروریستی قرار نمی‌گیرد.

این واژه در لغت به معنای «از حد خارج شدن و تعدی نمودن» است و اسم فاعل آن «باغی» است (شکوری، 1377: 20). بغی از کلمات و اصطلاحاتی است که پیامبر بزرگوار اسلام (ص) برای نخستین بار آن را درباره قاتلان «عمار» به کار بردند؛ «تقتلک فئه الباغیه» یعنی؛ تو را گروهی متجاوز می‌کشند. در همین خصوص علامه حلی فرموده اند: «باغی و اهل بغی هر کسی است که بر امام و پیشوای عادل خروج کند و مسلحانه بشورد...» (همان).

اهل بغی به دو دسته کلی تقسیم می‌شوند: اول «بغی ذی فئه» که باغیان دارای سازمان و تشکیلات هستند. این دسته از باغیان به جز افرادی که در صحنه درگیری با حکومت اسلامی حضور دارند، افراد و تشکیلات پشتیبان دیگری نیز دارند که در صورت لزوم از آنها استفاده می‌کنند. از نظر اسلام باید با این دسته از باغیان به شدت برخورد کرد و با حاضران در صحنه درگیری جنگید، تا کشته شوند. مجروحان آنان را باید اسیر و سپس محاکمه نمود و فراریان را نیز تعقیب کرد.

دسته دوم «باغیان غیر ذی فئه» هستند. این ها کسانی هستند که تشکیلات ندارند و صرفاً شامل همان کسانی هستند که در صحنه درگیری با حکومت اسلامی حضور دارند. اسلام برای برخورد با این دسته از باغیان شدت عمل کمتری به خرج می‌دهد و دستور به اعدام نکردن مجروحان و عدم تعقیب فراریان داده است.

تقسیم باغیان به دو دسته مذکور نشان از اهمیت تشکیلات و فعالیت های تشکیلاتی معارض با حکومت اسلامی با قصد براندازی دارد.

میان باغی و محارب تفاوت است. این تفاوت ها را در چند محور می‌توان بیان کرد. هدف محارب از حمل سلاح یا کشیدن اسلحه ایجاد رعب و وحشت در مردم مسلمان یا کافر است در حالی که هدف باغیان قیام مسلحانه علیه امام عادل و یا حکومت اسلامی است. از سوی دیگر محاربه می‌تواند جمعی یا فردی باشد، اما بغی حتماً جمعی است. دیگر آنکه محارب می‌تواند کافر یا مسلمان باشد. اما اهل بغی کسانی هستند که به ظاهر اسلام آورده اند و شهادتین را ادا نموده اند. توبه محارب بعد از اسارت قبول نیست، اما توبه باغی در صورتی که ذی فئه نباشد بعد از اسارت قبول است. در نهایت به نظر می‌رسد هدف مرجع در محاربه، امنیت مردم و هدف مرجع در بغی امنیت حکومت است.

اغتيال و فتک

اغتيال یعنی پنهانی از پای درآوردن و به شکلی که مقتول باخبر نشود. در المنجد، «الغيلة» به معنی فریب دادن و به ناگاه کشتن و «قتله غيلة» به معنی به او نیرنگ زد و به ناگاه او را کشت آمده است. (المنجد، ترجمه مصطفی رحیمی، ذیل کلمه غيلة) در فرهنگ بزرگ، اغتيال به آدمکشی و غيلة به حيله، مکر و فریب ترجمه شده است (سیاح، 1382: ذیل کلمه اغتيال). در مجموع هلاک کردن، به ناگاه کشتن، با خدعه کشتن، در پنهان کشتن از معانی اغتيال است و در تعریف می‌توان گفت: غيلة یعنی؛ از طریق فریب دادن، شخصی را به موضوع خاص بردن او را کشتن است.

فتک در فرهنگ اصطلاحات معاصر به معنای «ترور کرد، کشت، از میان برد و به قتل رساند»، آمده است. (میرزایی، 1376: ذیل کلمه فتک). در زبان عربی «الفتک» یعنی هر شخصی که فردی را بی خبر از روی غفلت بکشد و به معنای شخصی است که از غفلت فرد دیگری استفاده کند و او را بکشد یا مجروح کند.

برخی قائل به تفاوت میان دو واژه اغتيال و فتک می‌باشند. صاحب کتاب «غریب الحدیث» در تفاوت این دو واژه آورده است: غيلة یعنی؛ شخص خدعه ای به کار ببرد تا فرد دیگری را به یک مکان خاصی بکشاند، مکانی که برای آن فرد از قبل آشکار نبوده است و هنگامی که به آنجا رسید آن فرد را به قتل رساند.

اما فتک یعنی شخصی نزد شخص دیگری بیاید در حالی که مقتول از قصد و نیت قاتل باخبر نباشد و در این حال او را به قتل رساند. (دعموش عاملی، 1382: ج اول، ۲۵۰ - ۲۱۹).

تفاوت میان دو واژه اغتيال و فتک صرفاً به روش اقدام مرتبط است و در نوع اقدام تفاوتی وجود ندارد. بنابراین هر دو واژه دارای کارکردی مشابه هستند. البته در زبان امروز عرب از واژه اغتيال برای توضیح ترورهای سیاسی استفاده بیشتری می‌شود. برای مثال؛ تمامی اخباری که به دنبال توضیح ترور رفیق حریری در لبنان آمده، از واژه اغتيال استفاده شده است. در حالی که این واژه در معنای لغوی خود که به معنای به مکان غیرمشخص بردن و کشتن فرد است، با آنچه در خصوص ترور حریری اتفاق افتاد همخوانی ندارد. لذا؛ می‌توان نتیجه گرفت واژه اغتيال یک واژه خاص برای کلیه قتل‌های سیاسی است.

در آراء «اشمید» و برخی دیگر از گفتمان‌های مرتبط با تروریسم، ترور در چارچوب اغتيال یا فتک در حوزه تروریسم قرار نمی‌گیرد، بلکه از آن به عنوان ترور عمومی یا ترور غیر تروریستی یاد شده است. در حالی که در کنوانسیون‌های سیزده گانه سازمان ملل در خصوص مصادیق تروریسم، ترور سیاسی که در چارچوب اغتيال یا فتک نیز قابل تفسیر است، در چارچوب اقدام تروریستی گنجانده شده است.

اغتيال یا فتک دارای دو معیار اصلی است؛ اول «خشونت محور بودن» و دوم «یکسان بودن هدف و آماج» یعنی؛ آنکه آماج اقدام تروریستی خود هدف می‌باشد. به بیان دیگر ترور یک فرد به علت های مربوط به خود آن فرد صورت گرفته است و یا بخش قابل توجهی از آن مربوط به خود آن فرد است. علاوه بر این در تفسیر اغتial و فتک الزاماً نمی‌توان معیار «انگیزه سیاسی» را وارد کرد. بنابراین اقدام می‌تواند با دیگر انگیزه ها انجام شده باشد. با توجه به چنین توضیحاتی بسیار مشکل است که بتوان فتک و اغتial را در زمره تروریسم قرار داد. هر چند در مقایسه تروریسم با واژه و مفاهیم بومی و اسلامی عموماً آن را با اغتial یا فتک منطبق نموده اند.

در قانون مجازات اسلامی جمهوری اسلامی ایران، ماده ۵۱۵، سوء قصد به جان رهبر و رؤسای قوای سه گانه را که در چارچوب محاربه نباشد، در ذیل بخشی مربوط به سوء قصد به مقامات داخلی قرار داده است، و ماده ۵۱۶، سوء قصد به جان رئیس کشور خارجی یا نماینده سیاسی آن در قلمرو ایران را مطابق با ماده ۵۱۵ دانسته است؛ هر چند قید معامله متقابل را آورده است.

بر این اساس می‌توان نتیجه گرفت قانون مجازات اسلامی سوء قصد های سیاسی را در چارچوب مسائل امنیتی قرار داده است. هر چند با تفاوت قائل شدن میان برخی سوء قصد ها و جرم محاربه، آنها را از یکدیگر جدا نموده و بنا بر این قائل به ترور های سیاسی غیر محاربه نیز شده است. از اینجا می‌توان نتیجه گرفت قانون مجازات اسلامی نیز همه انواع ترور های سیاسی را الزاماً در چارچوب تروریسم قرار نمی‌دهد.

تطبیق جهاد و تروریسم راهکاری برای خنثی کردن تهمت تروریستی به جنبش های مقاومت

از آنجا که استکبار جهانی به سرکردگی آمریکا با تهمت های ناروا به جنبش های مقاومت فلسطین، این گروه ها را تروریستی معرفی می‌کند، بررسی رابطه میان جهاد و تروریسم می‌تواند یکی از مهم ترین راهکار ها برای روشن شدن افکار عمومی و خنثی کردن این تهمت های ناروا به جنبش های مقاومت قرار گیرد.

جنبش های مقاومت برای نابودی رژیم اسرائیل و آزادی فلسطین اعمال جهادی انجام می‌دهند. در بیشتر متون فقه و تفسیر، جهاد به «مقاتله العدو» یعنی اقدام به عملیات مسلحانه علیه دشمن تعریف شده، که در فارسی به جنگ تعبیر گردیده است. در قرآن کریم دو عنوان جهاد و قتال بسیار به کار رفته، در حالی که از مجموع آیات شریفه می‌توان فهمید جهاد نوعی از قتال است که دارای شرایط و خصوصیات محدودکننده است. از سوی دیگر خود جهاد یک مفهوم عام است که بر جهاد با نفس و جهاد با دشمن تقسیم

شده است. فقهای شیعه جهاد را به جنگ با دشمن تعریف کرده اند و آن را شامل نبرد مسلحانه داخلی با دشمنان و پیکار خارجی با مشرکان می‌دانند. (عمید زنجانی، 1377: ج5، 205).

آن نوع از جهاد که به قتال با دشمن مربوط است دارای ویژگی تعیین کننده، یعنی؛ انجام فعل به صورت خشونت محور و اقدام مسلحانه می‌باشد. بنابراین؛ از این جهت با شرط لازم تروریسم یکسان است. اما بدیهی است که خشونت محور بودن اقدام علیه دشمن فقط در زمره اقدامات تروریستی نمی‌گنجد، زیرا بسیاری از اقدامات خشونت آمیز که در حقوق بین الملل نیز بر آن تصریح شده در مجموعه اقدامات خشونت آمیز مجاز و حتی مشروع قرار گرفته است. برای مثال؛ خشونت علیه متجاوزین به امنیت و آسایش مردم توسط یک دولت، خشونت و اقدام مسلحانه علیه تجاوز مسلحانه یک دولت دیگر و حتی جنگ غیرمشروع اما مبتنی بر اصول و ضوابط جنگ - منطبق بر حقوق بین المللی جنگ - نیز در زمره اقدامات خشونت آمیز تروریستی قرار نگرفته است. بنابراین خشونت آمیز بودن جهاد صرفاً نشانه ای است که ضرورت بررسی در خصوص تعیین تکلیف رابطه جهاد با اقدام تروریستی را توجیه می‌نماید و نه بیشتر.

در یک تقسیم بندی کلی فقهای شیعه جهاد را به دو دسته جهاد ابتدایی (تهاجمی) و جهاد دفاعی تقسیم کرده اند. (عمید زنجانی، 1377: ج5، 205).

در این چارچوب جهاد ابتدایی یا رهایی بخشی در محورهای زیر مجاز شمرده شده است:

1. آزاد کردن ملت ها و توده های مردمی که آزادی آنها سلب شده است؛ «وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ ابْتَدَتْهُمُ الْفِتْنَةُ وَفَلَّاتُ عُدْوَانٍ إِلَّا لَدَى اللَّهِ عِلْمٌ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ» (قرآن؛ سوره بقره، آیه 193) با آنان بجنگید تا دیگر فتنه ای نباشد و دین مخصوص خدا شود. پس اگر دست برداشتن تجاوز جز بر ستمکاران روا نیست.

جنبش مقاومت با تکیه به این آیه قرآن حرکات جهادی انجام می دهند، تا رژیم اسرائیل محو و فلسطین آزاد گردد.

2. رهایی ملت ها و گروه های تحت ستم که توانایی بازستاندن حق خود را ندارند؛ «إِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ سَاقِطَةً فَلَتَأْخُذُوا بِنُجُومِهِمْ يَسْتَخْفُونَ بِهَا» (قرآن؛ سوره بقره، آیه 25) «و اگر از آسمان سحابی از ستاره ها بر آنها نازل شود، آنها را خواهند گرفتند و از آن پنهان خواهند شد»

(قرآن: سوره قصص آیه ۴ و ۵) همانا فرعون در سرزمین (مصر) سرکشی کرده و مردم آنجا را فرقه فرقه نموده است، گروهی از آنان را به زیونی و ناتوانی کشانده، پسرانشان را سر می‌برد و زنا نشان را (برای کنیزی) زنده نگه می‌دارد. به راستی که او از تبهکاران است و خواستیم بر کسانی که در آن سرزمین فرو دست شده بودند، منّت نهیم و آنان را پیشوایان [مردم] گردانیم و ایشان را وارث [زمین] کنیم.

آنگونه که می‌دانیم، امروز مردم فلسین تحت ستم اشغالگران صهیونیست قرار گرفته اند، جنبش مقاومت وظیفه خود می‌داند، برای نجات مردم ستمدیده، با حرکات جهادی برای رهایی این مردم تمام سعی خور را انجام دهد.

3. کمک و همراهی با نهضت های آزادی بخش و مستضعفانی که در سراسر جهان برای نجات خود از بند استکبار و ستم می‌جنگند؛ P وما لکم لا تُقاتلونَ فی سبیل اللّٰه وَاَلْمُسْتَضْعَفِیْنَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِیْنَ یَقُولُونَ رَبَّنَا اُخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْیَةِ الظَّالِمِ اَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِیًّا وَاَجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِیْرًا (قرآن: سوره نسا 75) و شما را چه شده که در راه خدا و مستضعفاناز مردان و زنان و کودکان نمی‌جنگید، آنان که همواره می‌گویند: پروردگارا! ما را از این شهر، که اهلش ستمگرند، بیرون ببر! و از طرف خود، برای ما سرپرستی قرار ده! و از جانب خود، یار و یآوری برای ما تعیین فرما!

این نوع جهاد وابسته به فعل خشونت محور طرف مقابل و اقدام مقابله به مثل نیست، بلکه جهادگران به صورت ابتدایی و بدون ضرورت منبع تجاوز جنگی وارد جهاد می‌شوند. در این چارچوب هرچند این نوع جهاد به صراحت از سوی فقهای شیعه صرفاً در زمان حضور امام معصوم A مجاز دانسته شده (عمید زنجانی، 1377: 325) و بر همین اساس چنین جهادی در زمان فعلی کاملاً منتفی است، با این وجود حتی وجود آن الزاماً ما را به سوی تروریسم رهنمون نمی‌سازد. زیرا بدبینانه ترین حالت آن است که این نوع جهاد، یک جنگ نامشروع تلقی گردد. در چنین حالتی نیز نمی‌توان الزاماً جنگ نامشروع را چنانچه مبتنی بر اصول جنگ باشد یک اقدام تروریستی تلقی نمود.

بنابراین؛ صرف نوع جهاد نیز نمی‌تواند دلیل بر ماهیت آن باشد. لذا؛ نمی‌توان آن را تروریستی قلمداد کرد.

جهاد دفاعی که وجود آن از سوی فقها به صراحت پذیرفته شده و به علّت اهمیت آن با وجود ماهیت سیاسی در زمره عبادات قرار گرفته و آیات و روایات زیادی در خصوص آن آمده است، صرفاً از جهت روش و نوع برای مقایسه آن با تروریسم قابلیت بررسی دارد.

در تروریسم «وحشت انگیزی» از طریق عملیات مسلحانه و «خشونت محور بودن» و همچنین «یکی نبودن آماج و هدف و عموماً غیرمرتبط بودن آماج ها با اهداف تروریست ها از معیارهای اساسی است. در حالی که در جهاد مقررات بسیار زیادی وضع شده است که بسیاری از آنها به صراحت بر تفاوت میان اقدام تروریستی و اقدام مسلحانه مبتنی بر جهاد صحه می‌گذارد. در این خصوص برخی از مقررات ممنوعه در عملیات مسلحانه جنگی عبارتند از:

1. کشتن دشمن با شکنجه، کشتن پیران، کودکان، گوشه گیران و عبادت کنندگان، کشتن زنان حتی اگر در میدان جنگ باشند، کشتن همراه با هتک حرمت آن ها باشد.

2. از بین بردن ساختمان ها، ابنیه، آبادانی ها و شهرها

3. کشتن افراد غیرنظامی یا افرادی که به طور مستقیم یا غیرمستقیم در جنگ مشارکت ندارند.

4. کشتن فراریان از مهلکه و یا مجروحان.

5. از بین بردن حیوانات، درختان و باغ ها.

6. استفاده از مواد و سلاح های سمی.

7. کشتن افرادی که خواهان تسلیم هستند و یا امکان اسارت آنان وجود دارد. (عمید زنجانی، 1377: ج

5، 56).

تروریسم و اقدامات تروریستی الزاماً مبتنی بر دفاع از خود نیست. به بیان دیگر به صورت ضروری واکنشی به منظور بازدارندگی نیست. از سوی دیگر اقدام تروریستی ماهیتاً جنبه غافلگیری دارد. این در حالی است که جهاد دفاعی در درجه اول جنبه تدافعی دارد. یعنی صرفاً واکنشی است در برابر اقدامات خشونت آمیز و مسلحانه یک طرف دیگر، بنابراین؛ تا زمانی که چنین فعلی حادث نشده باشد جهاد

دفاعی سالیبه به انتفاع موضوع است.

در جهاد دفاعی دعوت قبل از انجام اقدام مسلحانه یک اصل است، یعنی؛ قبل از هرگونه اقدامی لازم است راه حل های توافق بررسی و اعمال گردد، لذا؛ در جهاد اعلام یک اصل اساسی است. بنابراین، فاقد عنصر غافلگیری است.

اقدام تروریستی به جهت وادار کردن طرف مقابل برای تن دادن به خواسته های تروریست ها و یا بازداشتن آنان از انجام مجموعه ای از اقدامات می باشد، در حالی که جهاد دفاعی صرفاً به منظور بازداشتن طرف مقابل از انجام اقدام خشونت آمیز است و تا زمانی که چنین اقدامی حادث نشده باشد. جهادگران دست به سلاح نخواهند برد. بر این اساس جهاد به پنج نوع کلی تقسیم می شود. (عمید زنجانی، 1377: ج6، صص ۳۵۶ - ۳۵۵) که چهار نوع آن در زمره جهاد دفاعی قرار دارد و همگی آنها تأیید کننده دفاعی بودن و بازدارنده بودن جهاد می باشد.

1. جهاد برای حفظ موجودیت اسلام در حالی که دشمنان به سرزمین های اسلامی حمله کرده و آماده سرکوب مسلمانان، استیلای به اسلام و تحکیم سلطه بر مسلمانان باشند و همچنین به دنبال جایگزینی آثار و شعائر خود بر سرزمین های اسلامی برآمده باشند.

2. جهاد برای حفظ دماء و اعراض و اموال مسلمین در برابر دشمن مفسد است.

3. جهاد برای کمک به گروه مسلمانانی که درگیر شده و احتمال شکست آنان می رود و احتمال حاکم شدن کفار بر سرزمین و اعراض آنان وجود دارد.

4. جهاد برای بازگرداندن حاکمیت اسلام به سرزمین های اسلامی که به تصرف دشمن درآمده و به دست کفار افتاده است و اسلام و موجودیت آن بر اثر استیلای کفار از بین رفته است.

جهاد بر خلاف جنگ پدیده ای بین دولتی نمی باشد و یا الزاماً مربوط به عملیات مسلحانه میان دو دولت نیست. بر این اساس میان نهاد اسلامی جهاد و تعریف حقوقی جنگ به معنی رابطه خاص دولت به دولت انطباق کامل وجود ندارد. (عمید زنجانی، 1377: ج5، 206).

جهاد عملیات مسلحانه ای است که ممکن است میان دولت جهادگر با دولت دشمن باشد که با تعریف حقوقی

جنگ همخوانی دارد. ممکن است میان یک دولت با افراد یا گروه ها باشد. ممکن است میان فرد یا گروهی سازماندهی شده یا بدون سازماندهی با افراد یا گروه های دیگر باشد. بنا براین، جنگ چریکی، جنگ آزادیبخش و مواردی از این دست نیز می‌تواند در زمره جنگ های جهادی قرار گیرد.

در خصوص جهاد مسلمانان و یا گروهی از آنان علیه دولت ستمگر، حضرت امام خمینی(ره) دیدگاهی متفاوت دارند. ایشان استراتژی جنگ مسلحانه با دولت به ظاهر مسلمان حاکم بر سرزمین های اسلامی را مورد استفاده قرار ندارد و همواره بر جنگ نرم علیه دولت ستمگر حاکم بر سرزمین های مسلمانان تأکید داشتند. به همین جهت در انقلاب اسلامی و دوران قبل از آن ایشان انجام اقدامات مسلحانه و یا استفاده از استراتژی های جنگ چریکی یا جنگ آزادیبخش علیه دولت استبدادی را مورد توجه و تکریم قرار ندادند و در دوران انقلاب اسلامی به رهبری خودشان نیز چنین استراتژی را هیچ گاه در متن مبارزاتی خود وارد نکردند.

در خصوص سلسله مراتب و فرماندهی در جهاد میان فقهای شیعه اجماع نظر قاطع وجود ندارد. برخی معتقد هستند جهاد نیاز به اذن امام معصوم A در زمان حضور ایشان و یا اجازه فقیه جامع الشرایط در عصر غیبت دارد و برخی معتقد هستند چنین اجازه ای برای جهاد دفاعی لازم نیست و جهاد با وجود فرد با کفایتی که توسط خود رزمندگان انتخاب می‌گردد، واجب می‌شود. (نجفی، 1363: ج 2 ، 3).

از سوی دیگر همانطور که قبلاً نیز توضیح داده شد، جهاد ابتدایی بر اساس رأی اکثر فقهای شیعه همچنین حضرت امام خمینی(ره) صرفاً با حکم امام معصوم A جایز است. بنا براین فرماندهی مستقیم و یا منصوب از سوی ایشان را به طور ضروری نیاز دارد.

در یک جمع بندی پیرامون مرز میان جهاد و تروریسم می‌توان گفت، جهاد در روش، در انواع و در ماهیت هیچ گونه سختی با تروریسم و اقدامات تروریستی ندارد.

خصوصیات اصلی جهاد را می‌توان به صورت زیر فهرست کرد:

1. اقدام مسلحانه خشونت محور.

2. اقدام مسلحانه دفاعی و بازدارنده در برابر اقدامات مسلحانه دشمن.

3. آماج و قلمرو آن مربوط به کسانی است که به طور مستقیم خود را در جنگ با مسلمان قرار داده و یا در جنگ با مسلمانان دارای نفوذ و تأثیر می‌باشند. بنابراین آماج و هدف دقیقاً یکی است.

4. با مبنا قرار دادن دعوت، اصل بر جلوگیری از خشونت و جنگ تا سرحد امکان می‌باشد.

5. بر روش‌ها و سلاح‌های متعارف متکی است.

جهادگران در دو صورت می‌توانند قواعد و روش‌های متعارف جهاد را به طور موقت کنار بگذارند. در درجه اول در صورت ضرورت یا فتن اقدام تلافی جویانه در اسلام که تحت عنوان «انباذ» (قرآن: سوره انفال، آیه ۵۸) آمده است. در این چارچوب جهاد با کسانی که خود را تابع مقررات و تعهدات ندانسته و به جای الزام و احترام به تعهدات و قراردادهای دوجانبه و یا بین المللی از آن عدول می‌نمایند.

این نوع جهاد با اقدامات تلافی جویانه که در حقوق بین الملل نیز آمده شباهت دارد. در این چارچوب اقدامات تلافی جویانه عبارتست از: «اعمال فشاری که خارج از قواعد معمول حقوق بین المللی توسط یک دولت علیه دولت دیگر اعمال می‌گردد. چنین اعمال فشاری به دنبال اقدامات غیرمشروع دولت مقابل در نقض تعهدات بین المللی صورت می‌پذیرد و هدف آن وادار کردن دولت خاطی به پذیرش تعهدات و قراردادهای متقابل است».

در اینجا روش‌ها و ماهیت جهاد با موارد قبلی تفاوتی ندارد، اما جهاد صرفاً در برابر اقدام خشونت آمیز طرف مقابل انجام نمی‌شود. بلکه ممکن است به منظور وادار کردن طرف مقابل به پذیرش تعهدات، اعمال خشونت روا داشته شود. البته به صورت موقتی تا اینکه طرف مقابل به تعهدات خود پایان دهد. (عمید زنجانی، 1377: ج 5، 217).

نوع دیگر، «اقدام مقابله به مثل» است. مشروعیت مقابله به مثل در عملیات رزمی و مسلحانه جهاد، بنا بر نص صریح قرآن: *إِلَّا الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ فَمَنْ* *أَعْتَدَى عَلَیْكُمْ فَاَعْتَدُوا عَلَیْهِ بِمِثْلِ مَا أَعْتَدَى عَلَیْكُمْ وَ اتَّقُوا اللَّهَ وَ* *أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ* 0 (قرآن: سوره بقره، آیه ۱۹۴) ماه حرام، در برابر ماه حرام! و تمام حرام‌ها، (قابل) قصاص است. و هر کس به شما تجاوز کرد، همانند آن بر او تعدی کنید! و از (مخالفت فرمان) خدا بپرهیزید (و زیاده روی ننمایید) و بدانید خدا با پرهیزگاران است! مورد اتفاق همه فقها است. این نوع اقدامات از لحاظ حقوق بین الملل نیز پذیرفتنی است.

در اسلام بر اقدام تلافی جویانه و مقابله به مثل به طور کامل و دقیق به حد و میزان اقداماتی که انجام گرفته، تأکید شده است. بنابراین اقدامات تلافی جویانه ضمن آنکه از جهت حدود و شرایط نباید بیشتر از حد اقدامات طرف مقابل باشد، بلکه باید به محض توقف چنین اقداماتی از سوی دشمن، اقدامات مقابله به مثل جهادگران نیز متوقف شود.

بر این اساس می‌توان نتیجه گرفت جهادگران به منظور بازداشتن دشمن از انجام اعمال غیرمعارف به صورت موقت و اضطراری می‌توانند همان اعمالی را انجام دهند که دشمن انجام می‌دهد. چنین اقداماتی در کل تمامی معیارهای اساسی جهاد را در روش، ماهیت و نوع تحت الشعاع قرار داده و خدشه دار می‌نماید. بنا بر این اصل شدن آن باعث تغییر ماهیت جنگ جهادی به جنگ‌های غیر جهادی خواهد گردید.

همانطور که در بخش محاربه توضیح داده شد، قلمرو مبارزه با محاربه از نظر برخی فقها دارالاسلام و از نظر برخی دیگر بدون محوریت جغرافیایی است، در حالی که آماج محاربه، مطلق مردم اعم از مسلمان و غیرمسلمان در نظر گرفته شده است. در این چارچوب جنگ با محاربان و بغاه در چارچوب جنگ با مفسدین فی الارض آمده است که خود یکی از انواع جهاد به شمار می‌رود؛ **وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَمْصَلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتَ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْآخَرِي فَقَاتِلُوا السَّيِّئَةَ تَدْفِي حَتَّى تَفْصِيَهُ إِلَى أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَمْصَلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ** (قرآن؛ سوره حجرات، آیه ۹) و هر گاه دو گروه از مؤمنان با هم به نزاع و جنگ پردازند، آنها را آشتی دهید؛ و اگر یکی از آن دو بر دیگری تجاوز کند، با گروه متجاوز پیکار کنید تا به فرمان خدا باز گردند. و هر گاه بازگشت (و زمینه صلح فراهم شد)، در میان آن دو به عدالت صلح برقرار سازید، و عدالت پیشه کنید که خداوند عدالت پیشه گان را دوست می‌دارد.

قانون مجازات اسلامی ماده ۱۸۴ نیز هر فرد یا گروهی که برای مبارزه با محاربان و از بین بردن فساد در زمین به اسلحه دست می‌برد، را محارب نمی‌داند. بنابراین؛ می‌توان به این نتیجه نزدیک شد که از نظر اسلام مبارزه با وحشت انگیزی و اقدامات خشونت آمیز علیه امت و دولت اسلامی خود یک فریضه و عبادت محسوب شده و در زمره جهاد در راه خدا می‌تواند قرار گیرد.

آیت **ال** خامنه ای نیز در همین خصوص تأکید دارند که مبارزه با تروریسم و ناامنی فضای زندگی انسان ها یک مبارزه واجب و لازم و یک جهاد است و معتقد هستند هر کسی بتواند در این مبارزه شرکت کند باید این کار را بکند (سخنرانی آیت **ال** خامنه ای 4/7/1380).

از آنجا که هدف اصلی جنبش‌های مقاومت فلسطین رهایی ملت و مردم تحت ستمی است که توانایی بازستاندن حق خود را ندارند، اعمال این گروه‌ها نوعی جهاد است؛ زیرا در یک جمع بندی کلی درباره مرز میان جهاد و تروریسم می‌توان گفت: جهاد در روش، در انواع و در ماهیت هیچ گونه سنخیتی با تروریسم و اقدامات تروریستی ندارد.

در تروریسم «وحشت‌انگیزی» از طریق عملیات مسلحانه و «خشونت محور بودن» و همچنین «یکی نبودن آماج و هدف و عموماً غیرمرتبط بودن آماج با اهداف تروریست‌ها از معیارهای اساسی است. در حالی که برای جهاد مقررات بسیار زیادی وضع شده است که بسیاری از آنها به صراحت بر تفاوت میان اقدام تروریستی و اقدام مسلحانه مبتنی بر جهاد صحه می‌گذارد.

تروریسم و اقدامات تروریستی الزاماً مبتنی بر دفاع از خود نیست. به بیان دیگر به صورت ضروری واکنشی به منظور بازدارندگی ندارد. از سوی دیگر اقدام تروریستی ماهیتاً جنبه غافلگیری دارد. این در حالی است که جهاد دفاعی در درجه اول جنبه تدافعی دارد. یعنی؛ صرفاً واکنشی است در برابر اقدامات خشونت‌آمیز و مسلحانه یک طرف دیگر، بنابراین تا زمانی که چنین فعلی حادث نشده باشد، جهاد دفاعی سالبه به انتفاع موضوع است.

بنابراین، عملیات جنبش‌های مقاومت فلسطین علیه اسرائیل، جهاد اسلامی است و در روش و ماهیت هیچ گونه سنخیتی با تروریسم و اقدامات تروریستی ندارد.

منابع

1. ترمذی، محمد بن عیسی بن سوره ترمذی (1387). سنن الترمذی. قم: انتشارات اسلامی.
2. جمعی از نویسندگان (بی تا). مجموعه مقالات جمع آوری شده از مجله الشراع با عنوان: الحركات اسلامیه فی لبنان.
3. خانبانی، پریسا (1383). ضوابط حقوق بشری مبارزه با تروریسم بین المللی. تهران: انتشارات دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی.

4. خسرو شاهی، سید هادی (1370). اسرائیل پایگاه امپریالیسم و حرکت‌های اسلامی در فلسطین. قم، دفتر نشر فرهنگ اسلامی.
5. خمینی، روح‌الله (1362). تحریر الوسیله. تهران: نشر مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی، 1362.
6. دغموش عاملی، علی (1382). دائره المعارف اطلاعات و امنیت در آثار و متون اسلامی. ترجمه غلامحسین باقری و رضا گرما بیدری، تهران: انتشارات دانشگاه امام حسین A.
7. راغب اصفهانی، حسین بن محمد (1407). مفردات. بیروت: نشر دار الفکر.
8. سلیمان بن اشعث بن اسحق سجستانی (1382). سنن ابی داود، تهران: انتشارات انصاریان.
9. سیاح، احمد (1382). فرهنگ بزرگ جامع نوین اسلام. تهران: انتشارات اسلام.
10. شکوری، ابوالفضل (1377). فقه سیاسی اسلام. قم: دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه.
11. عبد‌الله خان، (1386). تروریسم شناسی. تهران: موسسه فرهنگی مطالعات و تحقیقات.
11. عمید زنجانی، عباسعلی (1377). فقه سیاسی. تهران: میرکبیر.
13. قرآن (1338). ترجمه الهی قمشه ای. تهران: سازمان چاپ و انتشارات علمی.
14. قرشی، علی اکبر (1384). قاموس قرآن. تهران: دارالکتب الاسلامیه.
15. لوئیس معلوف (1377). المنجد، ترجمه مصطفی رحیمی، تهران: انتشارات صبا.
16. معین، محمد (1386). فرهنگ معین. تهران: نشر امیرکبیر.
17. میرزایی، نجفعلی (1376). فرهنگ اصطلاحات معاصر. قم: انتشارات دارالاعتصام.

18. نجفی، محمد حسن (1363). جواهر الکلام. تحقیق عباس القوجانی، تهران: دارالکتب الاسلامیه.